

sb. n. s.). Exekuce jest také vedena na jmění patřící do konkursní podstaty, t. j. na pohledávku, jež byla rozvrhovým usnesením okresního soudu v L. přikázána správci konkursní podstaty, zúčastnivším se v této funkci rozvrhového řízení, jako útratová pohledávka v oné exekuci. Není to osobní nárok správce podstaty, jenž jedná sice za konkursní podstatu, ale ne na své nebezpečí, a proto patří uvedená pohledávka do konkursní podstaty. Konkursní podstata není ovšem samostatným právním podmětem, poněvadž právním subjektem jmění, jež ji tvoří, zůstává nadále sám úpadce, jen nakládání s ní jest mu odňato (§ 3 konk. ř.) a převedeno na správce konkursní podstaty (§§ 79, 81, 117 konk. ř.). Za konkursní podstatu provádí správce podstaty právní jednání procesní a exekuční úkony jen ve své funkci jako její správce, nikoliv na svůj účet. Bylo-li v rozhodnutí čí. 8177 sb. n. s. vysloveno, že úpadková podstata jest také procesně způsobilou, nebylo tím řečeno nic jiného, než že jest lhostejné, zda vystupuje jako strana konkursní podstata sama nebo správce konkursní podstaty. A právě z toho jest zřejmé, že ať byla soudem přikázána pohledávka konkursní podstatě nebo jejímu správci, jde vždy o nárok patřící do konkursní podstaty a nikoliv přímo a osobně správci. To platí i o přisouzených nebo přikázaných útratách, ježto správce má nároky jen proti podstatě podle § 127 konk. ř., nikoliv proti třetí osobě, a to i v příčině útrat, jež byly určeny podle odst. 4 § 127 konk. řádu.

Čís. 14356.

Týká-li se zažalovaná pohledávka podniku vedeného nadále pod firmou zemřelého zůstavitele na účet pozůstalosti, není závady, by nebyla žalována pozůstalost jako kupec pod touto firmou.

(Rozh. ze dne 8. května 1935, Rv I 737/33.)
Srov. čí. 10373.

Proti žalobě na zaplacení kupní ceny namítla žalovaná firma Šimon M., že nemůže býti vůbec žalována, poněvadž jediný její majitel Šimon M. zemřel před podáním žaloby a že tedy měla býti žalována jeho pozůstalost a žaloba doručena k rukám přihlásivších se dědiců. Procesní soud uznal podle žaloby. Odvolací soud nevyhověl odvolání a k výtkám žalované firmy, že rozsudek je zmatečný podle § 477 čí. 4 a 5 c. ř. s. uvedl: Firma kupce jest jméno, pod kterým obchod provozuje. Netvoří sice samostatného právního podmětu vedle nebo mimo něho, není právní osobou, avšak kupec může pod firmou žalovati a býti žalován a žalovaná firma má procesní způsobilost. Neprávem vytýká odvolání, že žaloba nebyla řádně doručena z toho důvodu, že měla býti doručena dědici Rudolfu M-ovi do vlastních rukou a nikoliv Maxu Z-ovi, který po dobu projednání pozůstalosti byl k zastupování firmy oprávněn. V daném případě jest pod firmou žalována pozůstalost po Šimonu M-ovi. Žaloba byla podána dne 14. dubna 1932 a od 8. března do 16. června 1932 byl kurátorem pozůstalosti ředitel továrny Max Z., který podnik pod firmou Šimon M. provozovaný vedl a zastupoval a ni-

koliv Rudolf M. Žalovaná netvrdila že se v době podání žaloby Rudolf M. jako dědic k pozůstalosti přihlásil a k zastupování jejímu byl oprávněn. Žalovaná firma také právním zástupcem plnou mocí vykázaným celý spor provedla. Z toho vyplývá, že tu uplatňovaných zmatečností rozsudku a řízení jemu předcházejícího podle § 477 čís. 4 a 5 c. ř. s. a § 7 c. ř. s. není.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Podnik vedený pod firmou Šimon M. se vede po úmrtí majitele Šimona M-a dále pod touto firmou na účet pozůstalosti. Žalobkyně byla by jistě oprávněna podati žalobu na pozůstalost po Šimonu M-ovi, není však nijak závadné, když se pozůstalost žaluje pod jménem firmy, když se zažalovaná pohledávka týká podniku vedeného pod touto firmou na účet pozůstalosti. Firma jako taková nemůže býti sice žalována, ale žalován může býti kupec pod svou firmou a tímto kupcem jest zde pozůstalost (srov. rozh. čís. 10373 sb. n. s.). Jako zástupce pozůstalosti byl zapsán dne 8. března 1932 do obchodního rejstříku ředitel podniku Max Z., a ježto byla tomuto žaloba doručena, nelze mluvit o zmatečnosti dovolatelkou vytýkané.

Čís. 14357.

Nejde o porušení předpisu § 416 c. ř. s., ani o zmatek podle § 477 čís. 9 c. ř. s., vydal-li soud písemně rozsudek (výrok) jiného znění, než jak byl ústně prohlášen, šlo-li o patrnou nesprávnost výroku rozsudku ústně prohlášeného a vada ta byla dodatečně v písemném vyhotovení rozsudku napravena.

(Rozh. ze dne 8. května 1935, Rv I 1010/33.)

P r o c e s n í s o u d zamítl žalobu na zaplacení . . . K č, o d v o l a c í s o u d vyhověl odvolání a uznal podle žaloby. V písemně vyhotoveném rozsudku uvedl odvolací soud: Při vynášení rozsudku bylo jen zřejmým nedopatřením prohlášeno, že se odvolání nevyhovuje a v odpor vzatý rozsudek se potvrzuje. Že odvolací rozsudek byl usnesen tak, jak v písemném jeho vyhotovení jest uvedeno, je zřejmo i z toho, že vysloveno bylo při prohlášení rozsudku, že žalovaný jest povinen nahraditi žalobci útraty řízení odvolacího, jak v písemném vyhotovení rozsudku budou určeny do 14 dnů pod exekucí. Z celého odůvodnění prohlášeného rozsudku odvolacího bylo také zjevno, že žalobě bylo vyhověno. Byl proto nedopatřením prohlášený výrok rozsudku, že se odvolání nevyhovuje a rozsudek v odpor vzatý potvrzuje podle § 419 c. ř. s. oprávněn tak, že se odvolání vyhovuje a uznává podle žaloby jak uvedeno ve výroku písemného vyhotovení rozsudku.